

akt XII K 61/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2024 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia del. Anna Kuzaj

Ławnicy: Mateusz Zakolski

Hanna Małgorzata Barańska

Protokolant: Mirosław Grzęda, Daniel Wiśniewski, Monika Raczyńska, Kacper Kalisz, Gabriela Lutek

przy udziale Prokuratora: Roberta Szymańskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 2 czerwca 2023 r., 11 lipca 2023 r., 12 września 2023 r., 25 października 2023 r., 20 grudnia 2023 r., 19 stycznia 2024 r., 9 lutego 2024 r. w Warszawie sprawy:

V. H.,

syna A. i L. z domu I.,

urodzonego w dniu (...) w D. (U.);

oskarżonego o to, że:

I. dopuścił się w dniu 07 listopada 2022 roku w W. przy Placu (...), używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego w osobie funkcjonariusza Policji sierżanta sztabowego S. S. (1), podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych zatrzymania do kontroli drogowej, poprzez nagłe i gwałtowne ruszenie wskazanego wyżej pojazdu do przodu i najechanie na wskazanego wyżej funkcjonariusza, co stanowiło zastosowanie przemocy w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania, którym to działaniem, przewidując możliwość spowodowania u wymienionego wyżej pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej i godząc się na to, co nie nastąpiło z uwagi na potrącenie pokrzywdzonego po jedynie prawej części jego ciała, czym umyślnie spowodował naruszenie czynności narządów ciała w postaci wieloodłamowego złamania piszczeli prawej na wysokości 1/3 dalszej oraz wieloodłamowego złamania strzałki prawej na wysokości 1/3 dalszej, otarcia powłok podudzia prawego oraz otarcia powłok twarzoczaszki, na okres dłuższy niż siedem dni na szkodę S. S. (1),

tj. o czyn z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. posiadał w dniu 07 listopada 2022 roku w W. przy Placu (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 roku, znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 3,76 grama netto, żywicy konopi (haszysz) w ilości łącznej 4,16 grama netto oraz substancji psychotropowych w postaci jednej tabletki zawierającej 3,4 metylenodiodksyametamfetaminę (MDMA) o wadze 0,80 gramów netto, 4-chlorometkatynonu o wadze 0,97 grama netto oraz 3-chlorometkatynonu o wadze 0,97 grama netto, amfetaminę o wadze 0,93 grama netto, pięciu kartoników z LSD,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. prowadził w dniu 07 listopada 2022 roku w W. przy Placu (...) pojazd mechaniczny w postaci samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym pod wpływem substancji psychotropowej w postaci Δ9-tetrahydrokannabinolu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

I. w granicach czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, oskarżonego **V. H.** uznaje za winnego tego, że w dniu 7 listopada 2022 r. w W. przy Placu (...), działając w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie funkcjonariusza Policji sierżanta sztabowego S. S. (1), do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania do kontroli drogowej, zastosował przemoc wobec w/w funkcjonariusza Policji w ten sposób, że używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) dopuścił się czynnej napaści na w/w funkcjonariusza Policji podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w postaci zatrzymania do kontroli drogowej poprzez nagłe i gwałtowne ruszenie w/w pojazdem do przodu i najechanie w/w funkcjonariusza Policji, czym spowodował u w/w funkcjonariusza Policji naruszenie czynności narządu ciała na okres dłuższy niż 7 dni w postaci wieloodłamowego złamania piszczeli prawej na wysokości 1/3 dalszej oraz wieloodłamowego złamania strzałki prawej na wysokości 1/3 dalszej, otarcia powłok podudzia prawego oraz otarcia powłok twarzoczaszki i tak opisany czyn kwalifikuje jako wypełniający znamiona występku z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 i 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na podstawie art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 i 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **V. H.** uznaje za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że waga tabletki zawierającej 3,4-metylenodioksyamfetaminę (MDMA) wynosiła 0,81 grama netto, waga 4-chlorometkatynonu wynosiła 0,98 grama netto, a ponadto ustala, że oskarżony zamiast 3-chlorometkatynonu o wadze 0,97 grama netto posiadał 3-chlorometkatynon o wadze 0,98 grama netto, tj. czynu wypełniającego znamiona występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **V. H.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, wypełniającego znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie z art. 178a § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **V. H.** w pkt I-III wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **V. H.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

VI. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **V. H.** nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego S. S. (1) w wysokości 100.000,00 zł (sto tysięcy złotych 00/100);

VII. na podstawie art. 43a § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **V. H.** świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych 00/100);

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu **V. H.** na poczet orzeczonej w pkt IV kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 listopada 2022 r. godz. 00:20 do dnia 20 grudnia 2023 r. godz. 14:35;

IX. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) (k. 254) pod poz. 1-5;

X. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca V. H. dowód rzeczowy wymieniony w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) (k. 252) pod poz. 1;

XI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca A. B. dowód rzeczowy wymieniony w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) (k. 252) pod poz. 2;

XII. na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. K. C. kwotę 2.880,00 zł (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

XIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego V. H. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400,00 zł (czteryście złotych 00/100) tytułem opłaty oraz kwotę 3.141,42 zł (trzy tysiące sto czterdzieści jeden złotych 42/100) tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	XII K 61/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	V. H.	<p>W dniu 7 listopada 2022 r. w W. przy Placu (...), działając w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie funkcjonariusza Policji sierżanta sztabowego S. S. (1), do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania do kontroli drogowej, zastosował przemoc wobec w/w funkcjonariusza Policji w ten sposób, że używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) dopuścił się czynnej napaści na w/w funkcjonariusza Policji podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w postaci zatrzymania do kontroli drogowej poprzez nagle i gwałtowne ruszenie w/w pojazdem do przodu i najechanie w/w funkcjonariusza Policji, czym spowodował u w/w funkcjonariusza Policji naruszenie czynności narządu ciała na okres dłuższy niż 7 dni w postaci wieloodłamowego złamania piszczyli prawej na wysokości 1/3 dalszej oraz wieloodłamowego złamania strzałki prawej</p>	

		na wysokości 1/3 dalszej, otarcia powłok podudzia prawego oraz otarcia powłok twarzoczaszki.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 7 listopada 2022 r. ok. godz. 00:10 przy Placu (...) w W. patrol Policji w składzie sierż. sztab. S. S. (1) i st. post. W. P. zatrzymał do kontroli drogowej pojazd marki(...) o nr rej. (...), który nie używał świateł mijania w czasie jazdy. Pojazdem kierował V. H., pasażerem był A. B..</p> <p>Po zatrzymaniu pojazdy i wylegitymowaniu kierowcy, funkcjonariusze Policji zauważyli na tylnym siedzeniu (...) otwarte worki na jedzenie. V. H., zapytany co to są za woreczki, nie był w stanie odpowiedzieć. W. P. nakazał mu otwarcie przednich drzwi pojazdu od strony kierowcy. V. H. chciał wysiąść, ale W. P. nakazał mu pozostanie w pojeździe i wezwał wsparcie drugiego patrolu, jednocześnie przywołując do siebie S. S. (1). S. S. (1) zaczął obchodzić samochód, przechodząc przed maską, na wprost kierowcy.</p> <p>Kiedy W. P. wzywał drugi patrol, V. H., który widział przechodzącego przed pojazdem S. S.</p>	wyjaśnienia V. H.	145-146, 448-449, 752-753	

(1), nagle odpalił silnik pojazdu i ruszył na wprost, potrącając S. S. (1), który w wyniku uderzenia przewrócił się na maskę pojazdu. V. H. wiózł S. S. (1) na masce przez kilkadziesiąt metrów, kiedy to S. S. (1), na skutek gwałtownego manewru kierującego, spadł z maski na jezdnię.

Na skutek zdarzenia S. S. (1) doznał wieloodłamowego złamania piszczeli prawej na wysokości 1/3 dalszej, wieloodłamowego złamania strzałki prawej na wysokości 1/3 dalszej, otarcia powłok podudzia prawego oraz otarcia powłok twarzoczaszki, co stanowiło naruszenie czynności narządów ciała (kości i tkanek miękkich podudzia prawego) na okres powyżej 7 dni.

V. H. nie zatrzymał się, aby udzielić pomocy S. S. (1), tylko odjechał dalej w kierunku Placu (...), gdzie wraz z A. B. porzucił pojazd i podjął nieudaną próbę ucieczki.

zeznania W. P.	96-97, 106-107, 1112-1113	
zeznania A. D.	100	
zeznania M. K.	102-103, 956-957	
zeznania A. B.	153-154, 454-455, 753-754	

zeznania S. S. (1)	237-238, 829-831	
protokół zatrzymania osoby	9, 23	
protokół przeszukania osoby	18-19, 28-30	
protokół zatrzymania rzeczy	20-22, 31-33	
protokół oględzin samochodu	39-40	
notatka urzędowa	43	
szkic miejsca zdarzenia	44	
protokół oględzin miejsca wypadku drogowego	45-46	
protokół oględzin pojazdu	47-48	
protokół badania stanu trzeźwości	49, 50	
świadcstwo wzorcowania	51, 52	
wynik badania medycznego	55	
protokół oględzin nagrania monitoringu	126-129	
protokół oględzin osoby	171-173, 174-177	
dokumentacja medyczna	190-193, 243-251, 430-437	
opinia biegłego rzeczoznawcy	255-271	

dokumentacja fotograficzna	336		
opinia biegłego z zakresu badań wypadków drogowych	349-362, 1149-1150		
opinia z zakresu medycyny sądowej	392-398		
1.1.2.	V. H.	Posiadał w dniu 7 listopada 2022 r. w W. przy Placu (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 roku, znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 3,76 grama netto, żywicy konopi (haszysz) w ilości łącznej 4,16 grama netto oraz substancji psychotropowych w postaci jednej tabletki zawierającej 3,4 metylenodioksyamfetaminę (MDMA) o wadze 0,81 grama netto, 4-chlorometkatynonu o wadze 0,98 grama netto oraz 3-chlorometkatynonu o wadze 0,98 grama netto, amfetaminę o wadze 0,93 grama netto, pięciu kartoników z LSD.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 7 listopada 2022 r. V. H. przewoził w samochodzie marki (...)	wyjaśnienia V. H.	145-146, 448-449, 752-753	

<p>o nr rej. (...) środki odurzające w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 5 torebek foliowych z zawartością żywicy konopi (haszysz) w ilości 4,16 grama netto (42-83 porcje), - 4 torebki foliowe z zawartością ziela konopi innych niż włókniste o wadze 3,76 grama netto (4-12 porcji), <p>oraz substancje psychotropowe w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 5 kartoników z zawartością LSD (5 porcji), - 1 tabletki zawierającej 3,4 metylenodioksymetamfetaminę (MDMA) o wadze 0,81 grama netto (1 porcja), - torebki foliowej z zawartością 4-chlorometkatynonu o wadze 0,98 grama netto (ok. 10 porcji), - torebki foliowej z zawartością 3-chlorometkatynonu o wadze 0,98 grama netto (ok. 10 porcji), - torebki foliowej z zawartością amfetaminy o wadze 0,93 grama netto (8-12 porcji). 			
zeznania A. J.	94, 955-956		
zeznania W. P.	96-97, 106-107, 1112-1113		
zeznania A. D.	100		

zeznania A. B.	153-154, 454-455, 753-754		
dokumentacja fotograficzna	5-7		
protokół przeszukania samochodu	35-37		
notatka z użycia psa służbowego	38		
protokół oględzin samochodu	39-40		
protokół oględzin rzeczy	60, 73		
protokół użycia testera narkotykowego	61-71, 74-92		
opinia z zakresu badań chemicznych	371-376		
1.1.3.	V. H.	Prowadził w dniu 7 listopada 2022 r. w W. przy Placu (...) pojazd mechaniczny w postaci samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym pod wpływem substancji psychotropowej w postaci Δ^9 -tetrahydrokannabinolu.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Kierując w dniu 7 listopada 2022 r. pojazdem marki (...) o nr rej. (...) po zażyciu marihuany. O godz. 03:15 dnia 7 listopada 2022	wyjaśnienia V. H.	145-146, 448-449, 752-753	

r. stężenie substancji psychotropowej $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinolu wynosiło 4,2 ng/ml, co oznacza, że chwili kierowania pojazdem (ok. 3 godziny wcześniej) stężenie było jeszcze wyższe.			
zeznania A. D.	100		
protokół badania stanu trzeźwości	12		
świadcstwo wzorcowania	13		
protokół badania śliny	15-17		
opinia biegłego z zakresu toksykologii	337-342		
protokół pobrania krwi	343		
sprawozdanie z badań toksykologicznych	344-347		
1.1.4.	V. H.	jw.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
V. H. nie był dotychczas karany.	karta karna	618	
V. H. w czasie czynów mógł rozpoznać ich znaczenie i pokierować swoim postępowaniem.	opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna	963-966, 1131-1132	
Fakty uznane za nieudowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	V. H.	<p>W dniu 7 listopada 2022 r. w W. przy Placu (...), działając w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie funkcjonariusza Policji sierżanta sztabowego S. S. (1), do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania do kontroli drogowej, zastosował przemoc wobec w/w funkcjonariusza Policji w ten sposób, że używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) dopuścił się czynnej napaści na w/w funkcjonariusza Policji podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w postaci zatrzymania do kontroli drogowej poprzez nagłe i gwałtowne ruszenie w/w pojazdem do przodu i najechanie w/w funkcjonariusza Policji, czym spowodował u w/w funkcjonariusza Policji naruszenie czynności narządu ciała na okres dłuższy niż 7 dni w postaci wieloodłamowego złamania piszczyli prawej na wysokości 1/3 dalszej oraz wieloodłamowego złamania strzałki prawej</p>	

		na wysokości 1/3 dalszej, otarcia powłok podudzia prawego oraz otarcia powłok twarzoczaszki.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
V. H. usiłował spowodować ciężki uszerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej na szkodę S. S. (1).	wyjaśnienia V. H.	145-146, 448-449, 752-753	
Ruszając samochodem V. H. nie widział, że przed maską stoi S. S. (2).	protokół oględzin nagrania monitoringu	126-129	
opinia biegłego z zakresu badań wypadków drogowych	349-362, 1149-1150		
<i>OCena DOWOdów</i>			
<i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1-1.1.3	wyjaśnienia V. H.	Sąd generalnie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego (z wyjątkiem wskazanym w pkt 2.2 uzasadnienia), albowiem były one logiczne, spójne i konsekwentne, korespondowały także z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.	

zeznania świadków	<p>Sąd dał w całości wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków, albowiem ich zeznania były logiczne, spójne i konsekwentne, korespondowały nawzajem ze sobą oraz z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.</p>	
opinie biegłych	<p>Opinie biegłych są rzetelne, jasne, spójne i logiczne. Biegli wyczerpująco opisali przebieg wykonywanych przez siebie czynności, zastosowaną metodologię oraz wskazali sposób, w jaki doszli do wniosków końcowych, wyrażonych w opiniach. Pozwala to Sądowi na prześledzenie sposobu rozumowania biegłych i ocenę, że sposób rozumowania i wyciągnięte wnioski odpowiadają zasadom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Wymienione opinie należy zatem uznać za wiarygodne.</p>	
protokoły, notatka urzędowa, świadectwa wzorcowania	<p>Dokumenty urzędowe sporządzone przez upoważnione do tego organy w prawem przepisanej formie. Ich treść nie była kwestionowana przez strony, brak jest także innych okoliczności, które mogłyby podważać ich wiarygodność.</p>	

dokumentacja fotograficzna	Prawdziwość tych dokumentów oraz treść w nich zawarta nie była kwestionowana przez strony, brak jest także innych okoliczności, które mogłyby podważać ich wiarygodność.		
<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1, 1.2.1	częściowo wyjaśnienia V. H. (k. 752-753)	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym przed Sądem, w których twierdził on, że widział pokrzywdzonego przed maską kierowanego przez siebie samochodu w chwili, kiedy podjął próbę ucieczki z miejsca kontroli, albowiem wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.</p> <p>Wskazać należy, iż z zapisu monitoringu (k. 126-129) oraz opinii biegłego z zakresu badań wypadków drogowych (k. 354, 360) jednoznacznie wynika, iż pokrzywdzony przebywał przed maską samochodu oskarżonego przez 5 sekund. Sąd zgadza się z oceną biegłego, że jest to</p>	

wystarczająco długi okres czasu, aby oskarżony mógł zauważyć, że przed maską jego samochodu znajduje się pokrzywdzony. Linia obrony oskarżonego polegająca na twierdzeniu, że nie zauważył on pokrzywdzonego z uwagi na swoje uzależnienie, co jakoby miało mu utrudniać prawidłowe postrzeganie rzeczywistości, nie znajduje oparcia w zebranych materiale dowodowym - biegli psychiatry i psycholog nie potwierdzili, aby stan oskarżonego w chwili czynu uniemożliwił mu zaobserwowanie pokrzywdzonego.

Dodatkowo niewiarygodne są w ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, że ruszając pojazdem patrzył na kierownicę, nie przed siebie. W ocenie Sądu te wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Trudno jest uwierzyć, że oskarżony rozpocząłby ruch pojazdem w ogóle nie patrząc się w kierunku, w którym zamierza jechać. Nie sposób zatem dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w chwili rozpoczęcia ruchu samochodem patrzył wyłącznie na kierownicę. Skoro zaś musiał podnieść wzrok znad kierownicy, to musiał także zauważyć przechodzącego przed

		<p>maską pokrzywdzonego (co jest logicznym ustaleniem, z uwagi na odległość dzielącą oskarżonego od pokrzywdzonego oraz okres czasu, jaki pokrzywdzony poświęcił na przejście przed maską samochodu).</p> <p>Stwierdzić zatem należy, iż oskarżony był świadomy obecności pokrzywdzonego przed maską samochodu w chwili, gdy podjął decyzję o próbie ucieczki, był także świadomy, że pokrzywdzony nie ma realnej możliwości uniknięcia zderzenia z pojazdem oskarżonego, gdy ten rozpocznie ruch.</p>	
protokół oględzin rzeczy (k. 111-114), dane od operatora telekomunikacyjnego (k. 312-316)	Dowody te nie dotyczyły okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego w przedmiotowej sprawie.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	II	V. H.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Odpowiedzialności karnej z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1939) podlega, kto wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe.

V. H. niewątpliwie posiadał przy sobie:

- 5 torebek foliowych z zawartością brązowej zbrylonej substancji, o której biegły z zakresu badań chemicznych stwierdził, że stanowi żywicę konopi (haszysz) w ilości 4,16 grama netto (42-83 porcje),

- 4 torebki foliowe z zawartością suchych, zielonobrazowych fragmentów roślinnych, o których biegły z zakresu badań chemicznych stwierdził, że stanowią ziele konopi innych niż włókniste o wadze 3,76 grama netto (4-12 porcji),

- 5 torebek foliowych zawierających po jednym perforowanym, kolorowym kartoniku, w której biegły z zakresu badań chemicznych stwierdził obecność LSD (5 porcji),

- torebkę foliową z zawartością jasnoróżowej, okrągłej tabletki, w której biegły z zakresu badań chemicznych stwierdził

obecność 3,4
metylenodioksymetamfetaminy
(MDMA) o wadze 0,81
grama netto (1 porcja),

- torebkę foliową z
zawartością jasnobeżowej,
krystalicznej substancji, w
której biegły z zakresu
badań chemicznych
stwierdził obecność 4-
chlorometkatynonu o
wadze 0,98 grama netto
(ok. 10 porcji),

- torebkę foliową z
zawartością jasnożółtej,
krystalicznej substancji, w
której biegły z zakresu
badań chemicznych
stwierdził obecność 3-
chlorometkatynonu o
wadze 0,98 grama netto
(ok. 10 porcji),

- torebkę foliową
z zawartością białej,
częściowo zbrylonej
substancji, w której
biegły z zakresu badań
chemicznych stwierdził
obecność amfetaminy o
wadze 0,93 grama netto
(8-12 porcji).

Stosownie do treści
rozporządzenia Ministra
Zdrowia z dnia 17 sierpnia
2018 r. w sprawie
wykazu substancji
psychotropowych,
środków odurzających
oraz nowych substancji
psychoaktywnych (Dz. U. z
2022 r. poz. 1665, z późn.
zm.):

- żywica konopi oraz
ziele konopi innych niż
włókniste - stanowią

środki odurzające grupy I-N,

- LSD, MDMA oraz 3-chlorometkatynon - stanowią substancje psychotropowe grupy I-P,

- 4-chlorometkatynon oraz amfetamina - stanowią substancje psychotropowe grupy II-P.

Z powyższego jednoznacznie zatem wynika, iż V. H. posiadał środki odurzające i substancje psychotropowe. Ich posiadanie miało także miejsce z naruszeniem odpowiednich przepisów, zawartych w rozdziale 5 i 6 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje surowszą odpowiedzialność, jeżeli przedmiotem przestępstwa jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lipca 2011 r. (sygn. IV KK 127/11) znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób.

Zgodnie z treścią opinii biegłego z zakresu badań chemicznych, ilość posiadanych przez oskarżonego w dniu 7

listopada 2022 r. środków odurzających i substancji psychotropowych odpowiadała od 80 do 133 porcji wystarczających do odurzenia. Taka ilość środków odurzających i substancji psychotropowych jest wystarczająca do odurzenia znacznej liczby osób, co uzasadnia ustalenie, iż oskarżony posiadał tego dnia znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych.

Stwierdzić zatem należy, iż V. H. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd dokonał korekty opisu zarzucanego oskarżonemu czynu przyjmując ilości posiadanych środków odurzających i substancji psychotropowych wg ustaleń biegłego z zakresu badań chemicznych (k. 374).

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	III	V. H.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości			

lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony kierując pojazdem mechanicznym znajdował się pod wpływem środka odurzającego. Kodeks karny nie zawiera wprawdzie definicji stanu "pod wpływem środka odurzającego", niemniej Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2014 r. (sygn. II KK 219/14) wskazał, że stan taki zachodzi, jeżeli środek odurzający miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu.

We krwi oskarżonego, pobranej ok. 3 godziny po zdarzeniu, biegły z zakresu toksykologii stwierdził obecność substancji psychotropowej - Δ 9-tetrahydrokannabinolu w stężeniu 4,2 ng/ml. Jak wskazał biegły, takie stężenie Δ 9-tetrahydrokannabinolu powoduje taką samą niesprawność organizmu, jak stan nietrzeźwości, o którym mowa w art. 115 § 16 k.k. (tj. stan, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość

alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość; w przypadku Δ9-

tetrahydrokannabinolu wartość graniczna odpowiadająca stanowi nietrzeźwości wynosi 2,5 ng/ml). Biegły wskazał przy tym, iż ustalone stężenie w/w substancji psychotropowej dotyczy okresu ok. 3 godzin po zdarzeniu, co z uwagi na procesy eliminacji tej substancji z organizmu wskazuje, że w chwili prowadzenia pojazdu stężenie substancji było jeszcze większe niż stwierdzone w badaniu.

Stwierdzić zatem należy, iż w chwili prowadzenia pojazdu w dniu 7 listopada 2022 r. V. H. znajdował się pod wpływem środka odurzającego.

Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny - samochód marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym, tj. ulicami W.. Przez prowadzenie pojazdu należy rozumieć każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy. Pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprowadzany w ruch za pomocą własnego silnika, a więc niewątpliwie jest

nim samochód. Ruch drogowy, zawierający się w pojęciu ruchu lądowego, odbywa się na wszystkich drogach, które z racji swojego przeznaczenia służą ruchowi pojazdów i pieszych. Inaczej mówiąc, chodzi tu nie tylko o drogi publiczne w rozumieniu ustawy o drogach publicznych, ale o każde miejsce, w którym odbywa się ruch pojazdów, pod warunkiem że jest do takiego ruchu przeznaczone (T. Razowski [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, red. J. Giezek, Warszawa 2021, art. 178(a).)

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	V. H.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Odpowiedzialności karnej z art. 223 § 1 k.k. podlega, kto, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub używając broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu albo środka			

obezwładniającego,
dopuszcza się czynnej
napaści na
funkcjonariusza
publicznego lub osobę do
pomocy mu przybraną
podczas lub w związku
z pełnieniem obowiązków
służbowych.

Czynna napaść obejmuje
wszelkie działania podjęte
w celu wyrządzenia
krzywdy fizycznej, choćby
ten cel nie został
osiągnięty (tak: wyrok
Sądu Najwyższego z dnia
15 stycznia 2015 r., sygn.
IV KK 279/14). Umyślne
najechanie człowieka
samochodem niewątpliwie
stanowi działanie podjęte
w celu wyrządzenia
najechanemu krzywdy,
przez co zachowanie
oskarżonego musi być
uznane za czynną napaść.

Innym podobnie
niebezpiecznym
przedmiotem jest taki
przedmiot, które użycie
(a więc wykorzystanie
zwykłych funkcji) stwarza
zagrożenie porównywalne
z tym, które powstaje
przy użyciu broni palnej
lub noża (A. Lach [w:]
Kodeks karny. Komentarz,
red. V. Konarska-Wrzosek,
WKP 2023, art. 223). W
orzecznictwie i doktrynie
kwestią sporną jest,
czy samochód może
być uznany za "inny
podobnie niebezpieczny
przedmiot" w rozumieniu
art. 223 k.k. Jak jednak
wskazał Sąd Najwyższy
w postanowieniu z dnia

25 lutego 2021 r. (sygn. V KK 108/20), "o tym, czy na tle konkretnej sprawy samochód może być uznany za przedmiot niebezpieczny decyduje sposób zachowania oskarżonego i sposób wykorzystania samochodu. Kierowanie rozpędzonego pojazdu wprost na funkcjonariuszkę Policji i konieczność ustąpienia drogi (odskoczenia na bok) w celu uniknięcia najechania przez oskarżonego wskazują na prawidłowość kwalifikacji z art. 223 § 1 k.k."

W przedmiotowej sprawie nie doszło wprawdzie do kierowania rozpędzonego pojazdu na funkcjonariusza Policji, to jednak oskarżony użył swojego samochodu przeciwko funkcjonariuszowi Policji. Ruszył on pojazdem naprzód, mając świadomość, że funkcjonariusz Policji stoi bezpośrednio przed maską i nie ma praktycznie żadnej możliwości uniknięcia zderzenia z pojazdem. Oskarżony był w pełni świadomy tej sytuacji, niemniej rozpoczął i kontynuował jazdę. Kiedy pokrzywdzony funkcjonariusz Policji znalazł się na masce samochodu, oskarżony manewrem pojazdu doprowadził do zrzucenia go na jezdnię, co

stwarzało dodatkowe ryzyko dla zdrowia i życia tego funkcjonariusza. Te okoliczności, jak również faktycznie odniesione przez pokrzywdzonego obrażenia, uzasadniają zakwalifikowanie w realiach przedmiotowej sprawy samochodu jako "innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu".

Funkcjonariuszem publicznym jest m.in. zgodnie z art. 115 § 13 pkt 7 k.k. funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego. Organem takim jest Policja, o czym świadczy brzmienie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2024 r. poz. 145), który stanowi, iż Policja jest formacją przeznaczoną m.in. do ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz do utrzymywania bezpieczeństwa i porządku publicznego. Stwierdzić więc należy, iż poszkodowany w przedmiotowej sprawie jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 pkt 7 k.k. i podlega ochronie stosownie do przepisu art. 223 § 1 k.k.

Przesłanką odpowiedzialności z art. 223 § 1 k.k. jest związek czynu sprawcy z pełnieniem przez funkcjonariusza

obowiązków służbowych. Czynna napaść na funkcjonariusza będzie karana na podstawie art. 223 § 1 k.k. jeżeli została popełniona podczas lub w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. Użyta w tym przepisie alternatywa zwykła "lub" oznacza, że dla zaistnienia odpowiedzialności z tego przepisu wystarczy spełnienie tylko jednego z członów alternatywy.

Zwrot "podczas pełnienia obowiązków służbowych" oznacza zbieżność czasową i miejscową zachowania sprawcy i wykonywania obowiązków służbowych przez funkcjonariusza publicznego (por. Agnieszka Bartczak-Oplustil, (w:) Andrzej Zoll (red.), „Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 117-277 k.k.”, wyd. Zakamycze, wyd. II, rok 2006). Z kolei znamię "w związku z pełnieniem obowiązków służbowych" oznacza, iż wykonywana przez funkcjonariusza publicznego czynność mieszcząca się w kategorii czynności służbowych ma być motorem, przyczyną naruszenia jego nietykalności cielesnej (por. ibidem).

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1047,

z późn. zm.), zadaniem Policji jest czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie. W tym celu policjant ma prawo legitymowania uczestnika ruchu i wydawania mu wiążących poleceń co do sposobu korzystania z drogi, używania pojazdu lub urządzenia wspomagającego ruch (art. 129 ust. 2 pkt 1 w/w ustawy).

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż czyn oskarżonego niewątpliwie został popełniony podczas wykonywania przez pokrzywdzonego obowiązków służbowych w związku zapewnieniem bezpieczeństwa ruchu drogowego, oraz w związku z nimi, albowiem to wykonywanie obowiązków służbowych wywołało reakcję oskarżonego.

Czyn z art. 223 § 1 k.k. może być popełniony wyłącznie w zamiarze bezpośrednim (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 stycznia 2003 r., sygn. II AKa 516/02), tj. sprawca musi chcieć jego popełnienia (art. 9 § 1 k.k.). Jak opisano w pkt 2.2 uzasadnienia, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że nie

widział pokrzywdzonego w momencie rozpoczęcia ruchu pojazdem. W ocenie Sądu będąc świadomym obecności pokrzywdzonego przed maską pojazdu oraz faktu, iż z uwagi na odległość pokrzywdzony nie ma realnej możliwości uniknięcia zderzenia z pojazdem, oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim czynnej napaści na funkcjonariusza Policji, chciał bowiem najechać na pokrzywdzonego.

Stwierdzić zatem należy, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu z art. 223 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 224 § 2 k.k. odpowiedzialności karnej polega, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej.

Jak wcześniej wskazano pokrzywdzony jest funkcjonariuszem publicznym. Najechanie na niego samochodem i przewożenie go na masce niewątpliwie stanowi także przemoc wobec osoby (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 lipca 2003 r., sygn. II AKa 161/03). Oskarżony

swoim zachowaniem chciał uniemożliwić funkcjonariuszom Policji wykonanie czynności służbowej w postaci kontroli drogowej, co wprost wynika z wyjaśnień oskarżonego (k. 145-146, 752). Znamiona czynu z art. 224 § 2 k.k. zostały zatem wypełnione.

Art. 224 § 3 k.k. przewiduje surowszą odpowiedzialność, jeżeli następstwem czynu określonego w § 2 jest skutek określony w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. Skutek określony w art. 157 § 1 k.k. polega na spowodowaniu naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, trwającego dłużej niż 7 dni, innego niż pozbawienie wzroku, słuchu, mowy, zdolności płodzenia, spowodowanie innego ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej albo znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałego, istotnego zeszpecenia lub zniekształcenia ciała. Jak wskazał biegły z zakresu medycyny sądowej (k. 392-398), pokrzywdzony na skutek zdarzenia doznał naruszenia czynności narządu ciała trwającego dłużej niż 7 dni.

Zachowanie oskarżony wyczerpało zatem znamiona czynu z art. 224 § 3 k.k.

Czyn z art. 223 § 3 k.k. jest przestępstwem umyślnieumyślnym, gdzie umyślnością jest objęcie zastosowanie przemoc, zaś spowodowanie określonego w tym przepisie skutku jest nieumyślne. Jeżeli natomiast spowodowanie skutku z art. 157 § 1 k.k. objęte byłoby zamiarem sprawcy, wówczas należy przyjąć kumulatywną kwalifikację z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k.

Czyn z art. 157 § 1 k.k. może być popełniony zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym, co oznacza, że dla spełnienia znamion tego czynu wystarczające jest, aby sprawca przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godził. W realiach przedmiotowej sprawy Sąd nie ma podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonego, że celem jego działania nie było wyrządzenie uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego. Mieć jednak na uwadze należy, iż oskarżony obejmował zamiarem bezpośrednim najechanie na pokrzywdzonego samochodem, a kiedy pokrzywdzony znalazł się na masce samochodu

- oskarżony podejmował manewry mające na celu jego zrzućenie. Musiał zatem zdawać sobie sprawę, że takim zachowaniem naraża pokrzywdzonego na uszczerbek na zdrowiu. Zdając sobie zatem sprawę z możliwości popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. oskarżony godził się na to, co uzasadnia przyjęcie opisanej wyżej kumulatywnej kwalifikacji czynu.

Zgodnie z art. 11 § 2 k.k., jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Mając na uwadze, iż oskarżony dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza (art. 223 § 1 k.k.) w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej (art. 224 § 2 i 3 k.k.), powodując u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni (art. 157 § 1 k.k.), zastosowanie art. 11 § 2 k.k. w przedmiotowej sprawie jest uzasadnione.

Sąd zdecydował się przy tym na zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonych poprzez eliminację z niej art. 13 § 1 k.k. w zw. z art.

156 § 1 pkt 2 k.k.
Przepis ten przewiduje odpowiedzialność za spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci m.in. ciężkiej choroby długotrwałej.

Przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. oraz art. 156 § 1 k.k. są przestępstwami skutkowymi, dokonany dopiero w chwili spowodowania ustawa określonego skutku. W orzecznictwie wskazuje się, że w przypadku przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu - jako przestępstw znamienych skutkiem - o kwalifikacji prawnej czynu decyduje przede wszystkim powstały skutek, a usiłowanie do surowiej zagrożonego przestępstwa można przyjąć tylko wtedy, gdy skutek zamierzony był dalej idący niż osiągnięty (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1981 r., sygn. II KR 184/81). Precyzyjne jednak ustalenie zamiaru sprawy i wyobrażonego przez niego rodzaju uszczerbku, jaki zamierzał spowodować u pokrzywdzonego, jest często utrudnione. O ile sprawca nie wyrazi werbalnie swojego zamiaru, dla jego ustalenia konieczna jest ocena sposobu działania oskarżonego - jaki rodzaj przemocy zastosował wobec pokrzywdzonego, jakie było natężenie tej przemocy. Jeżeli

zachowanie sprawcy nie będzie wskazywało wyraźnie, że jego zamiarem było spowodowanie większego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego niż ten, który sprawca realnie spowodował, wówczas (kierując się dyrektywami art. 5 § 2 k.p.k.) należy przyjąć, że zamiar sprawcy obejmował te tylko następstwa czynu, która faktycznie powstały.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do przyjęcia, aby oskarżony miał zamiar wyrządzić pokrzywdzonemu większy uszczerbek na zdrowiu niż ten, który faktycznie wyrządził. Oskarżony na żadnym etapie nie wyartykułował zamiaru wyrządzenia pokrzywdzonemu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Czyn oskarżonego nie był wcześniej zaplanowany, był wynikiem impulsu. Zamierzonym celem oskarżonego była ucieczka z miejsca zdarzenia i uniknięcie kontroli pojazdu, nie zaś spowodowanie uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że oskarżony usiłował spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego,

co pociąga za sobą konieczność zmiany kwalifikacji prawnej i opisu przypisanego oskarżonemu czynu.			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
V. H.	I	I	Wymierzając oskarżonemu karę Sąd

kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., które nakazują baczyć nie tylko na to, aby kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, ale także by uwzględniała motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa.

Zgodnie z art. 11 § 3 k.k., w przypadku skazania w warunkach art. 11 § 2 k.k., sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą.

Czyn z art. 223 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10. Z kolei czyny z art. 157 § 1 k.k. oraz art. 224 § 2 k.k. są zagrożone karami pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Podstawą wymiaru kary będzie zatem art. 223 § 1 k.k.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu. Oskarżony w chwili dokonania czynu był osobą dorosłą i w pełni poczytalną. W ocenie Sądu nie działał on w sytuacji motywacyjnej odmiennej od normalnej i można było wymagać od niego

zachowania zgodnego z prawem. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim dokonania czynnej napaści na funkcjonariusza Policji oraz zastosowania wobec niego przemocy w celu odstąpienia od prawnej czynności służbowej, tzn. chciał popełnienia tych przestępstw. W przypadku czynu z art. 157 § 1 k.k. oskarżony działał w zamiarze ewentualnym, tzn. godził się na jego popełnienie.

Wątpliwości Sądu nie budzi także bardzo duży stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Przemawia za tym rodzaj i charakter naruszonego dobra (ochrona zdrowia i życia, ochrona prawidłowego toku wykonywania czynności urzędowych), sposób i okoliczności popełnienia czynu (rozmyślne najechanie samochodem na pokrzywdzonego, podejmowanie manewrów celem zrzucenia go z maski, nie udzielenie mu pomocy), rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody (spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu, możliwość wyrządzenia pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu), postać zamiaru (zamiar bezpośredni, w przypadku czynu z art. 157 § 1 k.k. - ewentualny) oraz motywacja sprawcy

(chęć uniknięcia kontroli drogowej, która ujawniłaby trzymane w samochodzie narkotyki).

Na korzyść oskarżonego przemawia jego dotychczasowa niekaralność.

W świetle powyższych okoliczności Sąd uznał za uzasadnione wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara odpowiada w ocenie Sądu stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Bierze pod uwagę całokształt zachowania oskarżonego w czasie zdarzenia i wyrządzoną pokrzywdzonemu szkodę, jak również dotychczasową niekaralność oskarżonego.

W ocenie Sądu taka kara będzie właściwa dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, dostatecznie wskazując mu na naganność jego zachowania oraz zniechęcając go do popełniania podobnych przestępstw w przyszłości. Tak ukształtowana kara spełni zatem swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak również w zakresie prewencji ogólnej, wskazując społeczeństwu, że stosowanie przemocy celem uniknięcia odpowiedzialności karnej

			nie pozostanie bez konsekwencji.
V. H.	II	II	<p>Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., które nakazują baczyć nie tylko na to, aby kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, ale także by uwzględniała motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa.</p> <p>Czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.</p> <p>Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu. Oskarżony w chwili dokonania czynu był osobą dorosłą i poczytalną. W ocenie Sądu nie działał on w sytuacji motywacyjnej odmiennej od normalnej i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem. Oskarżony działał także w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa.</p> <p>Stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd uznał za niezbyt wysoki. Na niekorzyść oskarżonego przemawia</p>

fakt posiadania znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, niemniej jednak oskarżony posiadał je wyłącznie na własny użytek. Na skutek tego przestępstwa nie doszło także do wyrządzenia szkody.

Na korzyść oskarżonego świadczy też fakt, iż jest on osobą niekaraną.

W świetle powyższych okoliczności sąd uznał za uzasadnione wymierzenie oskarżonemu kary w minimalnej wysokości 1 roku pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara odpowiada stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Bierze także pod uwagę jego dotychczasową niekaralność. Kara w tym wymiarze spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jednoznacznie wskazując oskarżonemu na naganność jego zachowania i zniechęcając do popełniania przestępstw w przyszłości, a także w zakresie prewencji ogólnej, wskazując społeczeństwu brak tolerancji dla posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

V. H.	III	III	<p>Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., które nakazują baczyć nie tylko na to, aby kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, ale także by uwzględniała motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa.</p> <p>Czyn z art. 178a § 1 k.k. zagrożony był w dacie przestępstwa grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.</p> <p>Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu. Oskarżony w chwili dokonania czynu był osobą dorosłą i poczytalną. W ocenie Sądu nie działał on w sytuacji motywacyjnej odmiennej od normalnej i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem. Oskarżony działał także w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa.</p> <p>Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu stwierdzić należało, iż na wysoki stopień wskazuje rodzaj i charakter naruszonego dobra (bezpieczeństwo</p>
-------	-----	-----	--

w komunikacji), grożąca szkoda (prowadzenie pojazdu pod wpływem środka odurzającego stanowi zagrożenie zdrowia i życia innych uczestników ruchu), okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków (nieprowadzenia pojazdu po zażyciu środków odurzających) oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności (związanych z prowadzeniem pojazdu pod wpływem środków odurzających) i znaczny stopień ich naruszenia.

Na korzyść oskarżonego przemawia także jego dotychczasowa niekaralność.

W świetle powyższych okoliczności sąd uznał za uzasadnione wymierzenie oskarżonemu kary w wysokości 5 miesięcy pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara odpowiada stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Bierze także pod uwagę jego dotychczasową niekaralność. Kara w tym wymiarze spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jednoznacznie wskazując oskarżonemu na naganność jego zachowania i zniechęcając do popełniania przestępstw w przyszłości, a także w zakresie

			<p>prewencji ogólnej, wskazując społeczeństwu brak tolerancji prowadzenia pojazdów pod wpływem środków odurzających.</p>
V. H.	IV	I-III	<p>Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy. Mając na uwadze, iż wszystkie czyny, za które oskarżony został skazany, zostały popełnione w tym samym miejscu i czasie, i są ze sobą ściśle związane, Sąd określając wymiar kary łącznej uznał za zasadne zastosowanie zasady asperacji i wymierzenie kary łącznej bliżej dolnej granicy określonej na podstawie art. 86 § 1 k.k. Kara pozbawienia wolności w tym wymiarze spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec skazanego, określone w ustępach powyższych, a także spełni swoje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>
V. H.	V	III	<p>Zgodnie z art. 42 § 2 k.k. sąd orzeka na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie</p>

popelnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów w przypadku popelnienia przypisanego oskarżonemu czynu jest obligatoryjne. Ponadto, orzeczenie przedmiotowego środka karnego wydaje się zasadnicze dla zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z uwagi na okoliczności sprawy, tj. kierowanie przez oskarżonego pojazdem w stanie pod wpływem środka odurzającego w wysokości wynoszącej prawie 2-krotność stężenia granicznego, zasadnym było wymierzenie dłuższego niż minimalny okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów.

W ocenie Sądu, orzeczony środek jest adekwatną dolegliwością dla oskarżonego za popelnione przez niego przestępstwo. Orzeczony środek spełnia funkcję represyjną, tj. powoduje pozbawienie możliwości uczestnictwa oskarżonego w ruchu drogowym jako kierującego pojazdami mechanicznymi, jak i

			funkcję prewencyjną, tj. uświadamia oskarżonemu, że prowadzenie pojazdu w stanie pod wpływem środków odurzających nie pozostaje bez reakcji karnej.
V. H.	VI	I	<p>Ponieważ orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną na skutek pobicia krzywdę byłoby znacznie utrudnione, Sąd na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 100.000 zł.</p> <p>Pokrzywdzony niewątpliwie doznał szkody na skutek działania oskarżonego. Odniosł on średni uszczerbek na zdrowiu, poniósł koszty leczenia i rehabilitacji. Odniesione na skutek zachowania oskarżonego obrażenia mają także wpływ na codzienne funkcjonowanie pokrzywdzonego oraz możliwość wykonywania zawodu. Udzielenie pokrzywdzonemu rekompensaty finansowej jest zatem uzasadnione.</p> <p>Wysokość nawiązki uzasadniona jest odniesionymi przez pokrzywdzonego obrażeniami, ich wpływem na życie pokrzywdzonego oraz wysokością poniesionych w związku z nimi kosztów.</p>

V. H.	VII	III	Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 6.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczony środek karny stanowić będzie dodatkową, materialną dolegliwość pozwalającą odczuć oskarżonemu naganność jego zachowania. Wskazać należy, iż orzeczenie tego obowiązku jest obligatoryjne.
V. H.	IX	II	Zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wobec wydania wyroku skazującego, Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) (k. 254) pod poz. 1-5.
Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
V. H.	VIII	IV	Stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności okres pozbawienia wolności oskarżonego w

			przedmiotowej sprawie od dnia 7 listopada 2022 r. godz. 00:20 do dnia 20 grudnia 2023 r. godz. 14:35.
V. H.	X	I-III	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił oskarżonemu jako osobie uprawnionej dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego. Wobec zakończenia postępowania dowód ten jest zbędny dla postępowania karnego, brak jest także podstaw do orzeczenia jego przepadku. Winien zatem zostać zwrócony osobie uprawnionej.
	XI	-	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił A. B. osobie uprawnionej dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego. Wobec zakończenia postępowania dowód ten jest zbędny dla postępowania karnego, brak jest także podstaw do orzeczenia jego przepadku. Winien zatem zostać zwrócony osobie uprawnionej. Sprawa A. B. została wyłączona do odrębnego postępowania, niemniej przedmiotowy dowód rzeczowy pozostał w przedmiotowej sprawie, zasadne było zatem orzeczenie o jego zwrocie w wyroku.
inne zagadnienia			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie Sąd oparł na przepisach obowiązujących w dacie popełnienia czynu przez oskarżonego. Stosownie do dyspozycji art. 4 § 1 k.k. ustawę obowiązującą poprzednio stosuje się, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.</p> <p>Ustawa obowiązująca w dacie czynu jest względniejsza dla oskarżonych niż ustawa obowiązująca w dacie wyrokowania, albowiem przewiduje łagodniejszą karę za czyn z art. 178a § 1 k.k. (obecnie - do 3 lat pozbawienia wolności).</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>XII</p>	<p>Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu</p>	

Państwa na rzecz r. pr. K. C. kwotę 2.880 zł, powiększoną o należną stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu oskarżonemu V. H.

Wysokość wynagrodzenia została ustalona na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2023 r. poz. 2437). Składa się na nie wynagrodzenie za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją w wysokości 1.200 zł (§ 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia), powiększone o 140% w związku z uczestnictwem obrońcy na siedmiu dalszych terminach rozpraw (§ 20 rozporządzenia).

Stawki wymienione w poprzednim akapicie zostały określone w wysokości odpowiadającej stawką za obronę z wyboru, określonym w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1935, z późn. zm.), stosownie do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia

	20 kwietnia 2023 r. w sprawie SK 53/22 (Dz. U. poz. 842), wskazującego na niekonstytucyjność zróżnicowania stawki obrońców z wyboru i obrońców z urzędu.	
XIII	Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci opłaty w wysokości 400 zł, stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123, z późn. zm.), oraz kwoty 3.141,42 zł tytułem zwrotu wydatków.	
Podpis		